

DE KUNSTENAAR

1 LEES

Lisette van de Heg

Kunst en illustraties: Wilma Veen

De Kunstenaar

als de melodie
van Mijn hart
jouw hart vervult
klinkt er een lied
van diepe rust
vrede en geluk
in jouw binnenste
voor nu, straks,
later, ooit en eeuwig

ik lief jou

Dit schilderij heb ik met heel mijn hart gemaakt!
Het hart is als de draaimolen en neemt je mee. Het zwiert zo vrolijk dat de zitplaatsen door de lucht zweven. Vanuit het hart klinken woorden 'Je bent geaccepteerd, diep geliefd, vergeven'. Woorden als 'Ik hou van jou, vertrouw, rust, speciaal voor jou' dansen je tegemoet. Ook zwermen onderdelen van muziek uit de draaimolen.

Het doek is een verbeelding van de veelkleurigheid die de Kunstenaar aan elk mens wil schenken.

Het leven genieten met Hem en dankzij de Kunstenaar.

met
geschilderd,
Wilma Veen
♥

www.wilmaveen.nl

DE KUNSTENAAR

Lisette van de Heg

ER WAS EENS EEN DORP met een burgemeester en een bakker, een slager en een boer en nog vele anderen. De inwoners van het dorp kenden geen pijn, maar ook geen geluk. Ze hadden geen ruzie, maar ook geen geliefden. De mensen misten iets, maar ze konden er hun vinger niet op leggen, dus lieten ze het gemis voor wat het was en leefden zoals ze dat al jarenlang deden. De bakker bakte een brood, de burgemeester belegde vergaderingen en de slager slachtte een koe.

Op een dag gebeurde er iets in het dorp. Er arriveerde een vreemdeling. 'Welkom,' zei de burgemeester, die hem toevallig tegenkwam op straat. 'Wie bent u en wat komt u doen?'

'Ik ben kunstenaar,' zei de man met zachte stem, 'en ik kom kunst maken.'

'Aha.' De burgemeester knikte en vervolgde zijn weg.

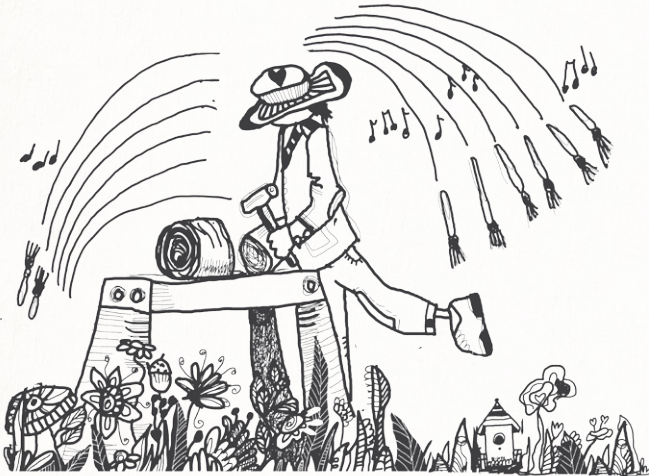
De kunstenaar was een wijs man die graag uitdeelde van wat hij bezat en hij wist precies wat de inwoners van het dorp nodig hadden. Direct na zijn ontmoeting met de burgemeester ging hij aan het werk.

Voor zijn gift aan het dorp wilde hij de mooiste wezens maken. Natuurlijk paarden en giraffen, maar ook vlinders, konijnen, struisvogels, veelkleurige vissen en zacht-

gevederde vogels. Met zorg koos hij het hout voor de figuren uit en bewerkte ieder stuk tot het perfect was.

Daarna begon hij te schilderen. De kunstenaar wist als geen ander hoe hij moest spelen met kleur. De regenboog was van hem en de kleuren vloeiden door zijn handen naar het hout en brachten zijn gedachten tot leven. Hij glimlachte terwijl hij bezig was en af en toe deed hij een stapje achteruit om zijn werk te keuren. 'Het is prachtig. Het is goed,' sprak hij dan zacht voor zich uit, waarna hij zingend verder werkte. Zijn woorden ruisten door het hele dorp en de mensen voelden zich opgeruimd en prettig als hij zong. Ze groetten elkaar, bogen voor een ander en ze voelden zich plotseling in staat nieuwe dingen te doen.

Zo verzamelde de boer stenen uit de omgeving en stapelde ze tot een toren waar hij vrolijk van werd. En de bakker nam ingrediënten om een brood te maken, maar toen hij bezig was, bedacht hij dat hij meer suiker en boter kon toevoegen en voor hij het wist had hij een prachtige taart in zijn oven staan. De burgemeester plukte bloemen en schikte ze net zo lang tot hij tevreden was. Toen nam hij ze mee naar de raadsaal en plaatste het boeket naast zijn burgemeestershamer op tafel. Er werd door de inwoners van het dorp gelachen, al klonk dat de eerste keer wat onwennig in hun oren. De boer dacht zelfs even dat er iets

mis met hem was, maar toen hij ook anderen hoorde lachen, nam hij er genoeg mee en bulderde zo hard hij kon.

En al die tijd klonk het gezang van de kunstenaar in het hele dorp.

De inwoners, die wel merkten dat er iets bijzonders stond te gebeuren, zochten de kunstenaar op.

'We willen graag zien wat u maakt,' zei de burgemeester.

De kunstenaar draaide zich om met een grote glimlach en schudde zijn hoofd.

'Nee vrienden, nog niet. Nog niet.'

'Wat jammer, wat jammer!' riep de burgemeester.

Maar de kunstenaar zei: 'Nog even geduld. Als jullie wachten is het resultaat des te mooier. Ik beloof het.'

De inwoners geloofden hem en gingen terug naar hun woningen en leefden hun leven, maar wel net iets anders dan voorheen. Een klein flintertje geluk ging met hen mee en ze leerden wat het was om lief te hebben en geliefd te zijn.

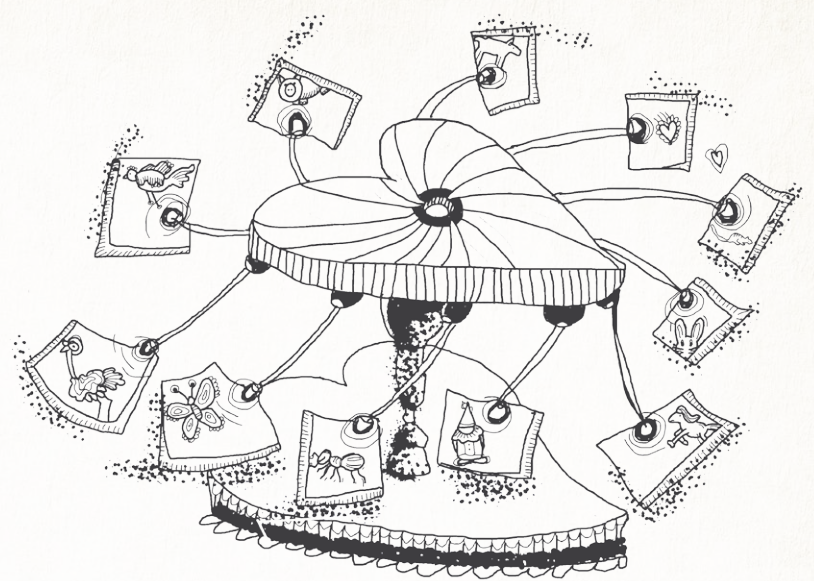
De kunstenaar bleef zingen terwijl hij vorm gaf aan de machinekamer die de kern van zijn creatie was. Hij gaf een stukje van zijn hart en een stukje van zijn ziel en hij zag dat het goed was. Hij deelde graag van wat hij had, de kunstenaar.

Toen kwam de dag dat de kunstenaar alle inwoners van het dorp bij zich riep. 'Ik heb het af,' zei hij, 'en het is goed, het is prachtig!' Zijn ogen glommen van plezier en zijn stem, zijn wonderlijke stem, verwarmde de mensen diep van binnen. 'Wat ik gemaakt heb, is voor iedereen,' vervolgde de kunstenaar. Op zijn vingers zaten nog verfvlekken en op zijn voorhoofd zat een pleister met een donkere plek in het midden.

De kunstenaar klapte in zijn handen en plotseling werd achter hem zichtbaar wat niemand tot die tijd had kunnen zien.

Overall klonken verwonderde kreten op.

'Luister vrienden,' Direct werd iedereen stil, want de stem van de kunstenaar liet zich moeilijk negeren, 'dit is voor jullie, maar denk eraan...' In de stilte die nu viel, wist iedere aanwezige, van klein tot groot dat de kunstenaar iets heel belangrijks

zou zeggen. De mensen hielden hun adem in, hun oren gespitst. 'Denk eraan dat je nooit in de machinekamer komt.' De ernst die sprak uit de ogen van de kunstenaar raakte de aanwezigen diep en haast als vanzelf begonnen ze met hun hoofden te schudden. Nee, natuurlijk zouden ze niet in de machinekamer komen. Het was al een wonder dat ze gebruik mochten maken van deze prachtige creatie.

'We zullen er niet aankomen,' zei de burgemeester. En alle anderen mompelden instemmend.

De lijntjes rond de ogen van de kunstenaar verzachtten en hij glimlachte. 'Vrienden, dan geef ik jullie nu... de draaimolen. Geniet ervan, heb elkaar lief en wees gelukkig.'

De kunstenaar draaide zich om en de molen begon te draaien. De muziek die opklonk vanuit het binnenste van zijn creatie was gevormd door zijn stem en had hetzelfde effect op de aanwezigen als zijn gezang.

'Ga maar.' De kunstenaar hurkte neer bij een klein meisje dat met grote ogen naar de draaiende pracht keek. 'Zal ik je helpen?'

Ze knikte en de kunstenaar tilde haar op. Hij stapte op het draaiende plateau en met een gebaar dat iedereen zag, waar ze ook stonden, zette hij de kleine meid

op de vlinder die ze had uitgekozen.
Haar ogen straalden en ze lachte.
Ze lachte zoals niemand haar ooit eerder had
horen lachen.
De vleugels van de vlinder spreidden zich uit en het meisje
hield zich vast aan de voelsprietten die de kunstenaar

speciaal voor dit doel had bevestigd. Boven het dorp draaide de vlinder een rondje
en het meisje lachte en ontdekte dat de kunstenaar dicht bij haar was tijdens
haar vlucht. Tegelijkertijd zag ze hem staan, ver weg beneden, naar haar wuivend.
‘Ik hou van u!’ riep ze. Of dacht ze.

En haast direct volgde zijn antwoord. ‘Ik hou van jou, kleine meid.’
Anderen keken haar na, maar wilden toen niet langer wachten. Ze renden
naar de draaimolen en kozen een dier dat ze mooi vonden. Vreemd genoeg
was ieders lievelingsdier aanwezig.

Een volwassen man op een mier hobbelde door het dorp en keuvelde met de mier
over zijn onvoorstelbare kracht. Een bejaarde dame koos een paard en fluisterde
in zijn oor dat hij leek op haar lieve Desi van toen ze jong was. Het paard
hinnikte instemmend en nam haar mee op een rit door de velden en de
bejaarde dame voelde zich zoals toen, maar dan beter, veel beter. Ze lachte.
En allemaal voelden ze de aanwezigheid van de kunstenaar.

Zijn muziek klonk in de wijde omgeving. Je kon zo ver niet gaan, of de muziek
was er ook.

Het meisje ging naar de kunstenaar toe om hem te bedanken met een kus.
Ze sloeg haar armen om zijn nek en snoof de geur van verf en hout en liefde
en smeerolie op.

‘Ik hou van u,’ fluisterde ze.

En hij fluisterde terug: ‘Ik hou van jou.’

Ze lachte een klaterende, heldere lach die in het hele dorp gehoord werd.

Er ging een tijd voorbij.

Een van de mensen werd nieuwsgierig.

Hij genoot van de ritjes die hij maakte en hij lachte net zo hard als de anderen.
Maar een vraag had zich in zijn hart genesteld.

Wat is er in de machinekamer?

Hij vroeg het aan de anderen, maar ze haalden hun schouders op. ‘Dat weten
we niet. Dat heeft de kunstenaar niet verteld.’

‘Wil je het dan niet weten?’ hield de man aan.

‘Nee. Waarom?’

En hij begreep dat zijn dorpsgenoten hem niet verder konden helpen. De man
probeerde zichzelf voor te houden dat hij moest luisteren, dat hij zich moest
houden aan de afspraak, maar iedere keer als hij een ritje maakte, keek hij
naar de machinekamer. De gedachte aan wat daarbinnen was, overstemde
zelfs de muziek en hij nam een beslissing.

Wat kan het voor kwaad als ik een kijkje neem?

Hij koos een nacht, omdat niemand ’s nachts ritjes maakte. Hij koos een van
de donkerste nachten, omdat hij niet wilde dat iemand hem zou zien.

Niemand zou het merken en hij zou het eindelijk weten.

De muziek stopte direct en alle inwoners schoten overeind in bed. Hun zoete
dromen werden wreed verstoord. Er was iets veranderd.

De burgemeester begreep het als eerste. Hij rende in zijn nachthemd zijn huis
uit, zijn slaapmuts zakte scheef over een oor. Higgend bereikte hij de draaimolen.
Na hem volgden al gauw de anderen.

‘Wat is er gebeurd?’ Vroeg de bakker, die altijd het hoogste woord had, met een
klein stemmetje.

‘Iemand is in de machinekamer geweest.’

De stilte die viel, was beangstigend. De mensen huiverden. De machinekamer.
Wie van hen...?

De nacht werd langzamerhand minder duister en toen de zon voorzichtig
haar licht over het dorp liet vallen, liepen de inwoners stilletjes terug naar
hun huizen. Ze sloten de deuren van hun woningen en hielden angstvallig
de gordijnen voor de ramen.

De burgemeester bleef als enige over, maar toen hij om zich heen keek en
ontdekte dat hij alleen was, keerde ook hij terug naar huis. Niemand wilde
de kunstenaar onder ogen komen. Er gingen dagen voorbij. De mensen

voelden zich neerslachtig, ze maakten ruzie, er vloeiden tranen en zelfs wat bloed na een vechtpartij tussen de bakker en de slager.

De burgemeester vond dat dit niet kon en hij riep een dorpsvergadering bijeen. Iedereen werd uitgenodigd.

Toen hij exact op het aanvangstijdstip de aanwezigen tot stilte maande, gingen de deuren van de zaal nog een keer open. Op de drempel stond de kunstenaar. Hij ging stilletjes achter in de zaal zitten. Alle aanwezigen voelden dat hij het was, maar er was niemand die het aandurfde hem welkom te heten. Ze schaamden zich en negeerden hem liever, waardoor ze uiteindelijk vergaten dat hij er was.

‘We hadden moeten luisteren,’ zei de boer.

‘De schuldige moet zich melden,’ riep de bakker.

‘Laten we ons best doen om het te repareren,’ stelde de slager voor.

Alle aanwezigen hadden een mening en zoals het een goede leider betaamt, gaf de burgervader iedereen de ruimte zijn zegje te doen. De stemmen klonken hard en schel en na verloop van tijd steeds harder en scheller.

De kunstenaar zat en keek toe en luisterde. Hij zei niets, want niemand vroeg hem iets.

De vergadering duurde en duurde.

Sommige inwoners vonden het genoeg. Ze herinnerden zich de tijd voordat de draaimolen er was en ze besloten terug te keren naar huis en hun leven weer op te pakken. Zo moeilijk kon dat niet zijn.

De lijnen in het gezicht van de kunstenaar werden dieper en dieper. Zijn lange haren die altijd in een donkere staart bijeen waren gebonden, verbleekten en raakten los uit hun greep.

De volhouders bleven vergaderen. De slager werd boos op de bakker, om een reden die niemand begreep, en ze sloegen elkaar met hun vuisten op hun hoofden. De kunstenaar keek toe.

Een stille traan gleed over zijn wang.

Toen pakte een kleine hand zijn vingers vast.

‘Kunt u niet helpen?’ vroeg een zachte meisjesstem.

De kunstenaar keek haar aan en een glimlach brak door op zijn gezicht.

‘Zou je dat willen?’
Ze knikte en lachte naar hem.
‘Ik kan wel wat doen.’
‘Wordt het weer net zoals het was?’
‘Kom.’ De kunstenaar pakte haar hand en ze liepen naar buiten. Niemand zag hen gaan. Het was nacht geworden en in het donker kwamen ze bij de draaimolen. Zwijgend keken ze naar de dieren die stil en dood op hun plek stonden.

‘Dag lief kind,’ verbrak de kunstenaar de stilte.
‘Gaat u weg?’
‘Ik moet de machinekamer repareren.’ De stem van de kunstenaar klonk droevig, maar zijn ogen stonden vriendelijk.
‘Maar de machinekamer is hier, waarom moet u dan weg?’
‘De machinekamer heeft mijn ziel nodig om weer tot leven te komen.’
Er kwamen tranen in de ogen van het meisje.
‘Kan het niet anders?’
‘Nee.’
Ze sloeg haar armen om zijn knieën en hield hem stevig vast. ‘Doe het dan maar niet.’
‘Jawel, lief kind, jawel. Je vroeg mij om te helpen en ik help.’
‘Waar kan ik u vinden als u weg bent?’
Hij bukte zich en fluisterde iets in haar oor. Toen gaf hij haar een knuffel en stapte achteruit. ‘Ga maar naar huis,’ zei hij.
En het meisje deed wat hij zei.

Zo waren er geen getuigen toen de kunstenaar vastberaden op zijn creatie afstapte. Hij opende het deurtje van de machinekamer en stapte naar binnen. Eenmaal draaide hij zich om en keek zover hij kon bij het zwakke schijnsel van de maan en de sterren. De kunstenaar haalde diep adem en nam de geuren van de buitenlucht in zich op, zodat hij daarop kon teren. Het was tijd.
De deur viel achter hem in het slot en kon niet meer geopend worden.

Toen de zon opkwam, klonken er prachtige klanken in het dorp en de inwoners werden verrukt wakker. Ze renden in hun pyjama's naar buiten, de burgemeester voorop. Hij rende zo hard, dat hij zijn slaapmuts verloor zonder het te merken. Hij kwam als eerste aan bij de draaimolen en keerde zich om naar de inwoners die vlak achter hem aan waren gekomen. Op ernstige burgemeesterstoon verklaarde hij: ‘De draaimolen draait!’

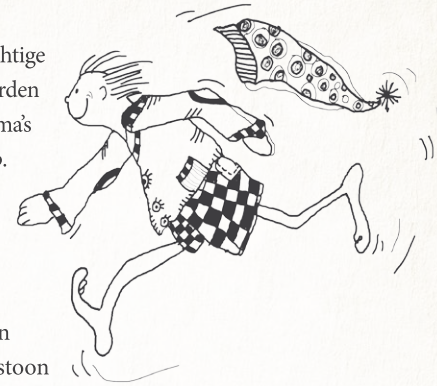
De mensen stonden een ogenblik te kijken. Toen sprongen ze op hun lievelingsdieren en maakten ritjes op de draaimolen.

Het meisje maakte geen ritje. Ze stond te kijken naar de inwoners van het dorp die een lach op hun gezicht hadden, maar zich niet wilden herinneren wie hun die lach gegeven had. En ze dacht aan de woorden die de kunstenaar in haar oor had gefluisterd, vlak voordat hij ging.
‘Denk aan mij,’ had hij gezegd, ‘maak een ritje en denk aan mij.’
Een traan gleed over haar wang toen ze naar de vlinder keek die hij speciaal voor haar gemaakt had. Ze keerde haar dorpsgenoten de rug toe en liep terug naar huis.

Alleen.

Maar de volgende dag toen ze weer onderweg was naar de draaimolen, kwam de slager naast haar lopen. Ze zeiden beiden geen woord tijdens hun wandeling en ook niet toen ze arriveerden en keken naar de mensen die ritjes maakten. Na een tijdje liepen ze samen terug naar het dorp.
‘Ik heb een fout gemaakt,’ zei de slager met treurige stem toen ze bijna thuis waren. ‘Een heel grote fout.’
‘Hij heeft het goed gemaakt,’ fluisterde het meisje troostend, ook al schoten de tranen in haar ogen toen ze begreep waar de slager het over had.

Een dag later ging het meisje opnieuw onderweg, de slager voegde zich bij haar en na een tijdje ook een vreemdeling.

‘Waarom kijken jullie treurig?’ vroeg de vreemdeling.
En het meisje vertelde alles, maar het geheim van de slager verklapte ze niet.
Dat deed hij zelf. ‘Ik was het,’ zei hij eerlijk. ‘Ik dacht dat het geen kwaad kon.’

‘Hier gebeurde het,’ zei het meisje toen ze op de plek aankwamen.
‘Is dit de draaimolen?’ vroeg de vreemdeling, ‘Wat een kunststuk.’ Hij klapte verrukt in zijn handen. De slager en het meisje begrepen zijn enthousiasme, maar ze konden er niet in delen. Ze stonden naast elkaar en keken somber naar de inwoners van het dorp die een ritje maakten.

Het meisje voelde een zacht duwtje in haar rug. ‘Denk eens aan wat de kunstenaar tegen je zei,’ klonk de stem van de vreemdeling vlakbij haar oor, ‘kom.’
Hij nam haar hand en leidde haar naar de vlinder. Ze streelde de rug van het dier en drukte haar wang tegen de voelsprietten.
Als in een droom ging ze zitten en ze lachte.
Ze lachte zoals niemand haar ooit eerder had horen lachen.
De vleugels van de vlinder spreidden zich uit en het meisje hield zich vast aan de voelsprietten die de kunstenaar speciaal voor dit doel had bevestigd.
Boven het dorp draaide de vlinder een rondje. Het meisje dacht aan de kunstenaar en zag hem staan beneden.

Bij de slager die huilend op zijn knieën viel. De vreemdeling knielde naast hem neer en het meisje lachte toen ze zag dat de slager ontdekte wie de man naast hem was.

‘Ik hou van u!’ riep ze. Of dacht ze.
En haast direct volgde zijn antwoord.
‘Ik hou van jou, kleine meid.’

Ik nodig je uit

Om na het lezen van dit verhaal verder te gaan.

Ik nodig je uit

Om te ontdekken wie de Kunstenaar is: Jezus.

Ik nodig je uit

Om de film ROAD TO EMMAUS te bekijken en te luisteren
naar het verhaal van Jezus. Hij vertelt hoe het allemaal begon.
Hij vertelt over het begin toen Hij alles maakte en zag dat
het goed was. Zeer goed!

Kijk naar wat volgde, toen de mens besloot meer te willen.
Jezus kwam om te repareren wat kapot was gegaan en
Hij nodigt je uit om met Hem mee te wandelen.

Ik wens je

een ontmoeting met God toe,
tijdens het kijken naar ROAD TO EMMAUS!

Namens Hart van Pasen,

Lisette van de Heg

